Chương 2138 — Cả Đời Này Ta Cũng Không Tha Cho Hắn

"Đi… tiểu tử này vào Bồng Lai Thần Điện rồi, xem ra tiếp theo hắn định truyền tống tới Bồng Lai Thần Quốc!"

Ngoài đại điện, một nam tử thân hình vạm vỡ nhìn theo bóng lưng Hạ Nhân.

"Khoan đã!" Bên cạnh nam tử còn ba người, trong đó một nữ tử nói: "Nhị ca, ra tay ở đây e là không ổn đâu?"

"Nói nhảm!" Lão nhị nói: "Ở đây tự nhiên không thể được, trừ phi bọn ta muốn chết!"

"Đợi đã, bọn ta cùng hắn truyền tống qua, đợi tới Bồng Lai Thần Quốc rồi bám theo hắn một quãng, là có thể…"

Lời tiếp theo, lão nhị không nói tiếp.

"Phù…" Nữ nhân thở hắt ra một hơi thật sâu, nói: "Tiểu muội cả đời chưa từng làm chuyện thế này, hy vọng… sau lần này, gia tộc chúng ta có thể chấn hưng!"

"Yên tâm đi!" Lão nhị nói: "Ta cũng làm lần đầu!"

"Gia tộc bị diệt, chỉ mấy đứa chúng ta trốn ra được, muốn nối tiếp vinh quang nhà họ Vương chúng ta, thì nhất định phải có vốn khởi động!"

"Ta xem rồi, bảo bối trên người tiểu tử này không ít, hơn nữa còn có kha khá thần kim thượng phẩm!"

"Chứ mấy đứa chúng ta đi kiếm tiền, mười nguyên thời gian chưa chắc gom đủ!"

Bốn người cùng vào Bồng Lai Thần Điện.

Trong Bồng Lai Thần Điện, tấp nập, khắp nơi đều là người.

Ngồi trên tầng hai đều là khách chờ truyền tống.

Lão nhị dẫn bốn người tới trước cửa sổ kia, hỏi một câu: "Bốn người chúng ta, muốn tới Bồng Lai Thần Quốc, mua bốn vé, bao nhiêu tiền?"

Một lão giả sau cửa sổ cười ha hả nói: "Bốn ức thần kim hạ phẩm, cảm ơn quý khách!"

Đổi thành thần kim trung phẩm cũng cần một vạn khối.

"Phù…" Gã tuy xót của, nhưng cắn răng nhịn, rồi móc ra bốn vạn khối thần kim thượng phẩm đưa qua: "Được, mua cho ta bốn vé!"

"Tới Bồng Lai Thần Quốc, cần bao lâu?"

Đối phương nói: "Còn phải đợi một năm rưỡi!"

Bốn người mua vé truyền tống xong trực tiếp lên tầng hai, vừa hay thấy Hạ Nhân đang nghỉ ở tầng hai.

Hạ Nhân lại vỗ vỗ mông, từ Bồng Lai Thần Điện này bước ra, quay đầu vào Chu Du Thần Điện kế bên.

"Phụt…" Thấy cảnh này, lão nhị kia tức tới mức phun thẳng một ngụm máu.

"Đồ chó… cái thứ chó chết này…"

Lão nhị đứng ở tầng hai tức tới mức chửi ầm lên.

Người xung quanh cũng đều nhìn về nhóm bốn người này.

Lão nhị phải mất một lúc lâu mới bình tĩnh lại, nói: "Rõ ràng, thằng này nhìn thấu việc bọn ta bám theo, hẳn là có phát giác, rồi cố ý trêu chúng ta!"

"Vậy thì tốt!" Tam sư huynh cười cười, nói: "Nhị ca, thế này chứng tỏ một vấn đề!"

Nữ nhân hỏi: "Tam ca, vấn đề gì?"

Tam sư huynh nói: "Rất đơn giản, hắn trêu chúng ta thế này, chứ không giả vờ không biết, chỉ có một khả năng, là hắn kiêng dè chúng ta!"

"Như vậy, chỉ cần bọn ta bám được hắn, thì chắc chắn ra tay thành công!"

Câu này vừa nói, những người còn lại cũng đều gật đầu.

"Được!" Lão nhị phất tay: "Đi… bám theo…"

Gã đi xuống dưới lầu, lấy vé truyền tống ra hỏi: "Này… lão già, thứ này huynh đệ chúng ta không cần nữa, trả vé được không?"

"Không được!" Lão giả lắc đầu: "Ngươi xem mặt sau vé viết gì?"

Lão nhị lật vé nhìn một cái, nói: "Cái này… một khi đã bán, tuyệt không hoàn trả?"

Một cột quang trụ khổng lồ màu thanh bạch đột nhiên vọt thẳng lên trời.

Mang theo lực lượng hùng hậu, chấn động khiến mặt đất trong mười dặm xung quanh rung chuyển không ngừng.

Hạ Nhân đứng trên truyền tống đài, lại một lần trải qua cơn choáng váng ngắn ngủi, rồi truyền tống tới nơi cách ức ức vạn vạn dặm.

Cũng chẳng biết qua bao lâu, tới Chu Du Thần Quốc.

Thần quang anh quét qua, vừa hay thấy bốn gã bám theo mình.

Hạ Nhân không để tâm: các ngươi sống hay chết, tuỳ ý trời.

Nếu tiếp theo, khoảng cách thời gian truyền tống qua Triều Tịch Thần Quốc ngắn, Hạ Nhân không định ra ngoài.

Nếu khoảng cách thời gian dài, biết đâu lại phải đi đây đó dạo chơi.

Nếu lúc dạo chơi mà vừa hay ra khỏi thành, thì bốn gã kia coi như chết tới nơi.

Hạ Nhân đi vào đại điện Triều Tịch Thần Quốc.

"Xin hỏi, lần tới truyền tống qua Triều Tịch Thần Quốc trận pháp mở, còn bao lâu?" Hạ Nhân trực tiếp tới cửa sổ bán vé.

"Đạo hữu, thời gian rất tốt, chỉ có tám tháng!"

"Nếu lần này không đi, lần sau phải đợi trên mười năm đấy, vì người tới Triều Tịch Thần Quốc ít, thường thì đại trận mười hai năm mới mở một lần!"

"Được!" Hạ Nhân nói: "Vậy ta mua một vé!"

Chỉ vỏn vẹn tám tháng, thôi vậy, không ra ngoài nữa, tính mấy gã này mạng lớn.

Hạ Nhân mua vé tới Triều Tịch Thần Quốc, rồi lên tầng hai.

"Cái thứ chết tiệt…" Bốn người đứng ngoài Triều Tịch Thần Điện, sắc mặt kẻ nào cũng khó coi.

Vốn tưởng tới Chu Du Thần Quốc giết gã này, rồi phát tài.

Bốn người tận mắt thấy Hạ Nhân mua vé truyền tống, việc này không thể giả.

"Làm sao đây?" Nữ nhân có chút lục thần vô chủ.

"Còn làm sao được nữa?" Lão nhị cắn răng, nói: "Nếu không bám, tí nữa bọn ta lại phải truyền tống ngược về… tới lúc đó… lại hao thêm bốn ức!"

"Đằng nào cũng là bốn ức, bám… ta không tin hắn cứ đi hoài không dừng?"

Bốn người đi qua, cũng mua vé truyền tống.

Tám tháng sau, Hạ Nhân tới Triều Tịch Thần Quốc.

Từ Triều Tịch Thần Quốc đợi bốn tháng, truyền tống tới Hồng Loan Thần Quốc.

Hồng Loan Thần Quốc đợi một năm hai tháng, truyền tống tới Vô Vọng Thần Quốc.

Vô Vọng Thần Quốc đợi bảy tháng, truyền tống tới【Chân Thực Thần Quốc】.

"Hầy… phải nói, ông trời cũng khá ưu ái bọn chúng!" Hạ Nhân thở dài một hơi.

Lúc truyền tống từ Vô Vọng Thần Quốc tới Chân Thực Thần Quốc, bốn gã kia cuối cùng vì tài lực không kham nổi mà bám không theo.

Hạ Nhân cũng một phen cảm khái: chỉ cần mấy thần quốc giữa chặng thời gian chờ dài hơn một chút, biết đâu anh đã ra khỏi thành dạo chơi.

Đáng tiếc, mỗi lần khoảng cách truyền tống đều cực ngắn, nên mấy gã này cũng không chết.

"Cái thứ chết tiệt, ta nhớ hắn rồi, ta nhớ hắn rồi…"

"Bà nó, cả đời này ta cũng không tha cho hắn!"

Đầu bên kia truyền tống đài, gã lão nhị nhà họ Vương lại phun một ngụm máu, phẫn nộ ngồi phịch xuống sau truyền tống đài.

Hạ Nhân bước xuống truyền tống đài, trước mặt anh lại có ba thần điện.

Lần lượt là nơi bán vé thông tới ba thần quốc.

Anh đi vào một đại điện tên 【Băng Cực Thần Điện】.

Điểm đến kế tiếp, chính là Băng Cực Thần Quốc.

"Chào cô…" Hạ Nhân nhìn sau cửa sổ, hỏi một nữ tử dung mạo cực kỳ ngọt ngào: "Xin hỏi, truyền tống trận qua Băng Cực Thần Quốc, còn bao lâu nữa mới mở?"

Chương 2139 — Hạ Nhân Ngơ Ngác

"Là tới Băng Cực Thần Quốc à…" Nữ nhân cười ngọt ngào với Hạ Nhân.

Nữ nhân này thi triển loại đạo pháp gì đó.

"Ồ…" Trong lòng anh thầm cảnh giác, nhưng không tỏ ra, chỉ xoa xoa tay, nói: "Đúng vậy, hơi gấp lên đường!"

"Thời gian không lâu, chín tháng… ngươi đợi ở đây chín tháng, truyền tống trận sẽ khởi động, truyền tới Băng Cực Thần Quốc!"

"Cần mua vé truyền tống không?"

Hạ Nhân tức thì đại hỷ: chín tháng?

Ghê thật, ta cả đường vận khí tốt ghê.

"Được được…" Hạ Nhân nói: "Cho ta một vé tới Băng Cực Thần Quốc!"

"Bốn ức thần kim hạ phẩm!" Nữ tử lại cười ngọt ngào, chìa bàn tay ngọc ra với Hạ Nhân.

Mày Hạ Nhân khẽ giật: "Đắt vậy?"

Anh truyền tống rất nhiều lần rồi, mỗi lần đều là một ức.

Sao tới chỗ này, thành bốn ức rồi?

"Ha ha ha…" Nữ nhân cười ha hả nói: "Đạo hữu có điều chưa biết, truyền tống đài tới Băng Cực Thần Quốc này khác thường lắm."

"Một là, khoảng cách xa, hai là, người đi ít, chúng ta buộc phải cộng phần thiếu hụt lên đầu những người truyền tống các ngươi!"

Hạ Nhân gật đầu, nói: "Được thôi, ta mua!"

Anh lấy ra bốn khối thần kim thượng phẩm.

Rồi nhận được một vé truyền tống.

Hạ Nhân không rời đi, trực tiếp cầm vé lên tầng hai chờ.

Nhưng, anh luôn cảm thấy trên người mình có thứ gì đó bị mất đi, như thể bị người ta trộm mất thứ gì.

Nhưng rốt cuộc bị trộm mất cái gì, cũng không biết.

"Cảm giác này thật kỳ lạ…"

"Chỗ này cũng toát ra vẻ quỷ dị!"

Ánh mắt Hạ Nhân quét khắp cả đại điện.

Anh phát hiện nơi này người ít đến đáng thương.

Đừng nói đại sảnh tầng một gần như chẳng có ai, ngay cả tầng hai chờ truyền tống người cũng không nhiều, nhìn một cái, chỉ hơn hai chục người.

Chẳng phải còn chín tháng nữa là truyền tống sao?

Cho dù đợi thêm chín tháng, cũng không thể gom đủ một ngàn người chứ?

Hạ Nhân vốn định tìm người hỏi, nhưng lại thấy trên tường tầng hai dán mấy chữ lớn: cấm giao đàm, cấm thần niệm giao lưu, nếu không tước tư cách truyền tống.

Thôi thôi, không cho nói chuyện thì thôi vậy.

Hạ Nhân lắc đầu, tuỳ tiện tìm một chỗ ngồi xuống, rồi bình tâm tĩnh khí nhập định.

Trong lúc chờ đợi, Hạ Nhân tiện thể lĩnh ngộ một chút không gian đạo pháp.

Thời gian trôi rất nhanh, thoáng cái, chín tháng trôi qua.

Hạ Nhân từ tầng hai đi xuống tầng một, lại phát hiện đông đảo tu sĩ tầng hai này lại chẳng một ai đi xuống theo.

"Chào cụ…" Hạ Nhân lại tới trước cửa sổ kia.

Nữ nhân ngọt ngào sau cửa sổ ban đầu, giờ đã biến thành một lão giả tóc bạc phơ.

Điều này cũng hiểu được, dù sao lúc nào chẳng phải đổi ca.

"Chào cụ…" Hạ Nhân rất lễ phép hỏi: "Vé truyền tống tới Băng Cực Thần Quốc này, có phải hôm nay truyền tống không ạ?"

"Hôm nay?" Lão đầu nhíu mày, cầm vé Hạ Nhân xem một cái, nói: "Không, không phải… còn sớm, phải hơn bốn năm nữa mới truyền tống được!"

"Hơn bốn năm?" Sắc mặt Hạ Nhân tối sầm: bà nó…

"Không phải, trước có một nữ nhân, chính là người bán vé cho ta, bảo là chín tháng, ta đợi chín tháng cụ lại bảo còn hơn bốn năm?"

"Ừm…" Lão đầu hơi ngượng ngùng xoa xoa mũi, nói: "Đạo hữu à… ngươi đừng giận!"

"Suỵt suỵt suỵt… trong này có chút hiểu lầm nho nhỏ!"

"Thế này đi, đạo hữu theo ta, ta giải thích cho ngươi!"

Lão đầu từ sau quầy đi ra, rồi dẫn Hạ Nhân tới một nhã gian.

Nhã gian rất lớn, bên trong đủ loại đồ đạc làm bằng thần mộc, thậm chí nói nhã gian này là một tiểu viện cũng không quá.

"Đạo hữu chớ giận nha, là thế này!" Lão đầu mặt đầy chân thành giải thích: "Nữ nhân trước là cháu gái ta, con bé này có chút vấn đề!"

Vừa nói, lão nhân chỉ chỉ đầu mình.

Ý là cháu gái ta đầu óc có vấn đề.

"Khoảng thời gian đó ta không có mặt, con bé giả mạo nhân viên, nên gây hiểu lầm cho ngươi!"

"Thế này đi… nếu ngươi không hài lòng, có thể trả vé, ta hoàn ngươi một ức thần kim hạ phẩm, được không?"

"Một ức?" Hạ Nhân á khẩu: "Lúc mua vé thu ta bốn ức, giờ trả lại một ức?"

"Hả?" Lão đầu lại giật mình: "Con bé… con bé lại thu của ngài bốn ức?"

"Cái con nhóc chết tiệt này… được được được…"

"Ta giờ trả ngươi ba ức, ngươi muốn thượng phẩm, hay trung phẩm, hay hạ phẩm?"

Hạ Nhân nghĩ một lát: "Cho ta hạ phẩm đi!"

Kết quả, lão đầu này thật sự trả lại Hạ Nhân ba ức thần kim hạ phẩm.

Hạ Nhân thở phào: xem ra, cháu gái lão đầu này chắc là đầu óc có vấn đề thật, hiểu lầm rồi.

Đã vậy, thì tha cho con bé đi.

Chín tháng cũng là đợi, bốn năm cũng là đợi.

"Đạo hữu, thời gian cụ thể là bốn năm…" Hạ Nhân nhìn lão giả.

Lão giả nhấp một ngụm trà, nói: "Thời gian cụ thể, là bốn năm tám tháng chín ngày!"

"Đạo hữu lần đầu tới Chân Thực Thần Quốc chúng ta à?"

Hạ Nhân gật đầu: "Đúng vậy, trước từ Vô Vọng Thần Quốc truyền tới, ta liền ở luôn tầng hai!"

"Ồ, thì ra vậy!" Lão đầu nói: "Vậy công tử chi bằng du lịch một phen ở Chân Thực Thần Quốc chúng ta, phong tục chỗ này… ha ha ha… khác các nơi khác đấy!"

Vừa nói, lão đầu còn hiền hoà cười cười.

Hạ Nhân nói: "Được… vậy tới ngày truyền tống ta lại tới."

"Vậy không được đâu!" Lão đầu nói: "Công tử tốt nhất tới sớm mấy ngày!"

"Ồ đúng rồi… ta nói cho ngươi biết nha, trong quốc đô Chân Thực Thần Quốc chúng ta, không có cấm chế phi hành, ngươi có thể tuỳ ý bay!"

Hạ Nhân từ Băng Cực Thần Điện bước ra.

Nhưng, anh luôn cảm thấy chỗ này rất kỳ lạ.

Còn nữa, vừa từ nhã gian lão đầu ra, sao lại cảm thấy dường như trên người mất đi thứ gì đó nữa.

Hạ Nhân từ truyền tống đài đi ra đại lộ bên ngoài, đường phố này người cũng ít lắm.

So với đại thành bình thường, nơi này người không bằng một phần mười quốc đô khác.

Khoảnh khắc sau, Hạ Nhân trực tiếp bay vọt lên cao không!

Anh thấy Thành Chủ Phủ, cùng một tấm biển treo trước cửa Thành Chủ Phủ: Thản Đãng Tiên Thành.

Ghê thật, Chân Thực Thần Quốc, Thản Đãng Tiên Thành.

Kết quả… Hạ Nhân bay vào hư không chưa đầy mười hơi thở, đã bị bốn gã mặc đạo bào màu tử hắc chặn lại.

"Đồ chó, lại dám bay trong thành?"

Chương 2140 — Rốt Cuộc Có Bay Được Hay Không?

Hạ Nhân lần này thật sự ngơ ngác!

Ta vừa mới bay lên hư không, đã có người chặn ta lại?

Nhìn quần áo bốn người này mặc, dường như đều là chế thức thống nhất.

"Đừng phản kháng!" Một trong số đó nhìn Hạ Nhân, nói: "Đi theo bọn ta, theo quy định bay vào hư không nhất định phải bị giam giữ mười năm!"

Hạ Nhân suýt phun máu: bà nó.

Gã cầm đầu ra một cử chỉ, ba người còn lại vây Hạ Nhân vào giữa.

Tu vi ba người này thật ra không cao, Hạ Nhân một côn có thể đập chết cả bọn.

Nhưng vấn đề là, giờ đang ở Thản Đãng Tiên Thành.

Nếu chém giết đệ tử Thành Chủ Phủ, sau này chắc chắn không xong, tới lúc đó không phải chuyện mười năm nữa.

"Được…" Anh tạm thời cũng chẳng có cách phá cục, chỉ đành theo gã kia rời đi.

Năm người chớp mắt bay qua hư không, mấy hơi thở sau liền hạ xuống một đại viện nào đó.

"Huynh đệ, thật sự phải mười năm à?" Hạ Nhân có chút không cam: "Thế này đi, ta từ nơi khác tới, không biết quy củ trong thành, ta chịu phạt, có thể đừng giam giữ ta không?"

"Không được!" Nam tử cầm đầu nhìn Hạ Nhân, mặt đầy chính nghĩa lẫm nhiên: "Chịu phạt thì được, nhưng không thể miễn giam giữ!"

"Thế này đi, bọn ta có thể rút ngắn thời hạn giam giữ của ngươi một chút!"

Mày Hạ Nhân nhíu nhíu, hỏi: "Rút ngắn được bao nhiêu?"

"Cái đó xem ngươi chịu phạt tới mức nào, ha ha ha…" Nam tử cười ha hả với Hạ Nhân.

Hạ Nhân không trả lời ngay, mà hỏi: "Vừa nãy lúc ta từ truyền tống đài ra, chính nhân viên bán vé nói với ta là trong thành này có thể tuỳ ý bay!"

Nam tử nói: "Sao gã lại lừa ngươi, cái đó ngươi phải đi hỏi gã, chuyện đó ta không biết!"

"Nhưng, giờ ngươi mau nói cho ta biết lựa chọn, chịu phạt tới mức nào!"

"Chỗ chúng ta theo lý mà nói, một năm một khối thần kim trung phẩm!"

Hạ Nhân nghe vậy, trong lòng mừng thầm, nói: "Vậy ta nộp mười khối, thả ta đi được không?"

"Không được…" Nam tử lắc đầu nói: "Chịu phạt này có giới hạn, không phải ngươi muốn bao lâu thì bao lâu!"

"Nhiều nhất chỉ mười năm, nghĩa là dù thế nào ngươi cũng phải bị giam một năm!"

"Yên tâm, trong thời gian giam giữ, ngươi chỉ bị hạn chế tự do hành động, những việc đáng làm khác vẫn làm được, có thể đề thăng tu vi, có thể ngộ đạo, đều không ảnh hưởng!"

Nam tử nói qua quy củ chỗ này một lượt.

Nói xong, gã lại nói: "Đương nhiên, nếu ngươi cưỡng ép xông ra huynh đệ chúng ta cũng không cản, đều là người làm việc, chúng ta cũng chẳng cần vì việc công mà tự làm mình bị thương!"

"Nhưng sau này có người tìm ngươi, thì ngươi phải chịu trừng phạt lớn hơn đấy!"

Hạ Nhân suy nghĩ ba hơi thở: "Được, ta chịu…"

Đằng nào truyền tống của ông đây cũng bốn năm sau.

Anh lấy ra chín khối thần kim trung phẩm đưa cho gã nam tử cầm đầu, rồi bị đưa tới một gian phòng tối nho nhỏ nhốt lại.

Bên ngoài bố trí ba tầng trận pháp, đều là khốn trận tam phẩm.

Hạ Nhân vào tiểu ốc rồi, liền bắt đầu lĩnh ngộ đạo pháp, trọng lực đạo pháp.

Cửa mở ra, có người dẫn Hạ Nhân từ trong phòng đi ra.

Vỏn vẹn một năm cũng chẳng tổn thất gì, nhưng Hạ Nhân luôn cảm thấy trên người mình lại mất đi thứ gì đó huyền chi hựu huyền.

Hạ Nhân cảm thấy thế giới này khắp nơi đều tràn đầy quỷ dị.

Anh không hiểu vì sao cứ luôn có người lừa mình.

Thôi, về tính sổ với hai gã chó chết kia.

Hạ Nhân hít sâu một hơi, rồi cất bước rời khỏi tiểu viện.

Kết quả đi trên đại lộ chưa xa, đã thấy trên đỉnh đầu một người hoá thành lưu quang lướt qua.

Hơn nữa nhìn màu và kiểu quần áo, cũng không phải bộ dạng hộ vệ Thành Chủ Phủ năm đó, lại nhìn tu vi người đó, Thần Linh cảnh tầng mười hai.

Chẳng lẽ là một số người có đặc quyền trong Thành Chủ Phủ?

Hạ Nhân lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu nổi.

Kết quả chẳng bao lâu, trên đầu anh lại có bảy tám luồng lưu quang lần lượt lướt qua.

Có luồng về đông, có luồng về tây, có luồng về nam, có luồng về bắc.

Phương hướng khác nhau, quần áo khác nhau, tu vi khác nhau!

Lúc này, Hạ Nhân về cơ bản có thể khẳng định một việc: chỗ này… bay được…

Nhưng Hạ Nhân vẫn không dám mạo hiểm.

Anh thong thả đi tới chỗ truyền tống đài năm đó, tìm được 【Băng Cực Thần Điện】, lại tìm được cửa sổ bán vé trong thần điện.

Nhưng đợi Hạ Nhân tới cửa sổ, người ở đây lại đổi rồi, không phải nữ tử, cũng không phải lão đầu kia, mà là một nam tử trẻ tuổi.

"Ừm… tình huống ngươi nói ấy à… ta không rành lắm, lão Ngưu không lừa ngươi đâu, trong Thành Chủ Phủ này bay được thật!"

"Nếu ngươi không tin, ta có thể đích thân dẫn ngươi bay luôn!"

"Chỉ ngay trên đỉnh Thành Chủ Phủ, cùng khu vực gần Đế Cung là không cho bay, chỗ khác tuyệt không vấn đề!"

Hạ Nhân sững ra: mẹ nó, lão đầu không lừa ta?

Vậy… bốn gã kia làm cái gì?

"Vậy truyền tống thì sao!" Hạ Nhân lại hỏi: "Lần tới truyền tống qua Băng Cực Thần Quốc, phải đợi bao lâu?"

Nam tử này mặt đầy nghiêm túc nói: "Phải rất lâu, khoảng mười một năm!"

Hạ Nhân lại phun máu: "Không phải chứ… lần trước lão đầu kia bảo ta là bốn năm mà!"

Nam tử hỏi: "Bảo ngươi lúc nào?"

Hạ Nhân nói: "Mới một năm trước…"

"Vậy ngươi bị gã lừa rồi, lần trước truyền tống trận qua Băng Cực Thần Quốc, thời gian mở vừa mới trôi qua ba tháng!"

Ba tháng, tức là chín tháng sau của một năm trước.

Năm đó lần đầu tới thấy nữ tử dung mạo ngọt ngào kia, nữ tử thu của anh bốn ức thần kim, rồi bảo anh thần trận chín tháng sau mở.

Kết quả chín tháng không mở, lão đầu lại bảo anh bốn năm sau mở.

Kết quả lại qua chín tháng thì mở.

Giờ bảo ta lần tới mở là mười một năm sau.

Hạ Nhân hít thật sâu một hơi.

"Ngươi không lừa ta, thật sự là mười một năm sau?" Hạ Nhân lại hỏi.

"Không lừa ngươi…" Nam tử lắc đầu nói: "Lừa ngươi ta được lợi gì, lần tới truyền tống trận qua Băng Cực Thần Quốc, thật sự là mười một năm sau mới mở!"

"Thế này đi, ngươi mua lại một vé, đợi ở đây đi!"

"Tầng hai chúng ta có khách sảnh miễn phí, đạo hữu ngươi có thể ngồi trong khách sảnh, nghỉ ngơi cũng được, nhập định cũng được, ngộ đạo cũng được!"

Hạ Nhân cũng chẳng còn cách, chỉ đành mua lại một vé!

Anh có chút sợ rồi, thật sự không dám ra ngoài nữa.

Chỗ này khắp nơi đều toát ra vẻ quỷ dị.

Nhưng điều khiến Hạ Nhân yên tâm là, lần này sau khi mua vé truyền tống, anh không còn cảm thấy trên người có thứ gì bị mất đi nữa.
